

År 1993 började vi kompostera. Min mamma var alltid snabb på trender som kunde göra andras liv bättre. Om det handlade om att barn kunde lära sig alfabetet lättare, eller klara av skolan bättre, så undersökte hon det genast, provade det och anammade det som funkade. Så var det även med miljön. Mamma satte sig in i Agenda 21 och något år efter kompostens inträde gjorde vi oss av med bilen och cyklade därefter över allt i Örebro. Mamma skaffade en förstärkt pakethållare så att hon kunde cykla för att veckohandla. Hon hade en förmåga att föreställa sig ett annat sätt att leva, ett sätt som ger andra mer utrymme att leva, och sedan ändra sitt (och även mitt) liv utifrån det.

Hur vi föreställer oss våra liv är viktigt. När jag var barn kunde jag och mina kompisar fantisera om hur det är i himlen. Allting blev bättre där. Godiset godare (och framför allt mer tillgängligt), träden blev högre att klättra i och somrarna hade alltid fint väder och var långa och vintrarna hade alltid snö.

Det finns många som menar att fantasier om himlen bara leder bort människor från att engagera sig i klimatfrågan. Jag visar i boken varför det inte är så. I detta finns också vikten av att kunna föreställa sig ett annat liv. Vi behöver vår fantasi nu mer än någonsin, eller "imagination" som man gärna kallar det i akademien. Vi behöver kunna tänka ett nytt liv, ett annat liv – och leva utifrån den föreställningen. Kristna är kallade att leva ett liv *som om* Guds rike, den nyskapade jorden, var här redan nu. Det gäller inte bara hur vi firar gudstjänst eller hur vi lever i relation till andra människor. Det gäller också jorden.

För att se jorden som ny behöver vi också kunna föreställa oss det. Föreställningen om den omskapade jorden ser annorlunda ut än mina föreställningarna om himlen som barn, men ändå, tanken

var rätt, att föreställa sig himlen som något på jorden. Kanske var det därför min mamma valde att ha Nils Ferlins dikt *Inte ens* på sin begravning samtidigt som hon levde i en varm tro på att Jesus möter henne efter döden. Evigheten och jorden hör samman. Låt oss föreställa oss hur jorden kan få bli – på riktigt – ny och sedan leva efter det här och nu.

Inget av det jag argumenterar för i boken kan göras ensamt. Vi är beroende av varandra för att göra något åt klimatkrisen. Även för en mycket mindre utmaning som att skriva den här boken har jag varit beroende av andra. Därför finns det flera som jag vill tacka, och flera är det som jag inte lyckas nämna här. Ni är inte glömda.

Jag vill börja med att tacka min pappa, Per-Axel Sverker, som läste hela manuset i ett tidigt och i ett sent stadium och gav utmärkta och ärliga kommentarer. Han pekade även på John Stott som en förebild för en evangelikal ekoteologi. Tack till Triangelkyrkan i Gamla Enskede för den fina kristna gemenskapen som jag får vara del av med er, och även pröva mina tankar i samtal och predikningar.

Tack också till alla som deltagit, läst och kommenterat vid högre seminariet i systematisk teologi och högre seminariet i praktisk teologi med religionsbeteendevetenskap och kyrkohistoria och global kristendom på Enskilda Högskolan, Stockholm, samt panelen för klimatkrisen och hopp vid European Academy of Religion i Wien 2025. Det har förbättrat boken avsevärt. Tack även till Fredrik Wenell för inbjudan och möjligheten att lägga fram text på forskningsseminariet vid Akademi för Ledarskap och Teologi i Örebro.

Ett extra stort tack ska riktas till Roland Spjuth som med uppmuntrande entusiasm och sedvanlig skärpa och vänlighet läste och poängterade viktiga luckor i resonemanget som fanns kvar även i textens slutskede. Och ett särskilt tack till Petra Carlsson Redell för viktiga kommentarer i skrivandets slutskede. Tack också till min redaktör Reine Toth som har fört boken till publikation med trygg och säker hand.

Då boken är riktad till en allmän läsare har jag hållit ned antalet referenser och noter. Därför vill jag rikta ett tack till de vetenskapsmän och kvinnor som forskat om klimatförändring och som jag har

hämtad kunskap från. Jag vill även tacka de ekonomer, filosofer, samhällsvetare och teologer som tänkt och forskat kring klimatkrisen från olika perspektiv och som jag har tagit del av, men inte nämner här. En del forskare och teologer hänvisar jag dock till direkt här i boken, och när dessa har skrivit på engelska ursprungligen så ska jag passa på att nämna att alla översättningar från engelska till svenska i boken är mina egna.

Slutligen vill jag tacka min familj. Tack, Linda, för din expertis i cirkularitet och de viktiga och givande samtalen om vad ett hållbart samhälle innebär och tack för ditt stöd i skrivandet av den här boken. Tack också Ella och Dante. Jag kan inte föreställa mig livet utan er alla. Punkt.

Jag ska även passa på att ge ett tack till vår hund Lennon, som varje dag får mig att komma närmare jorden och allt liv på den. Det finns många sätt att komma nära marken, en hund kan vara ett sätt och, märklig nog, är en biblisk himmelstro ytterligare ett sätt. Jag är helt övertygad om att evigheten och jorden hör samman och att vad vi behöver i klimatkrisens tid är att leva ut en marknära himmelstro. Jag hoppas att den här boken lyckas förklara varför.

Från Gamla Enskede i vårskrud 2025,
Joseph Sverker